

מארכת בבאר — תמונתה האחרונה של אהובה דגנית לפני הנסיעה הגורלית, בחברת חייזר של הצבא הבריטי בקפריסין שבא לחופשה בארץ, הכיר את אהובה בבאר בו עבדה תמורת אחוזה של המשקאות, הציע לה נישואין.

איך יפנה תשומת לבו אלי, כשאני מתוסרת כל, והרי אלה, בני האריסטוקרטים, מחפשים להם ממעמד הם, בנות עשירים עם בית ונוחיות. אני יודעת למעשה כי נשבעתי לא להינשא אף פעם. לא לסבול שנית מחיי הנישואין. אך הלב אשם. ברגע שאני מהרהרת באדם אהוב, הוא מתחיל לפעום עד שקשה להפסיקו. אני כה מבלבלת. אולי טוב לא להרהר, אלא להניח לענינים ללכת לבד מבלי עזרתי.

★ ★ ★

סוף השנה האזרחית מגיע. אני נמצאת על סף שנה חדשה, 1959. הזמן חולף מהר. מאז הימצאי בפעם האחרונה בחברתי של עוזי חלפו שלושה שבועות, ומה שיש לצפות הרי אפשרי לקרות בשלושה שבועות.

קרה לי מקרה מסויים. חזרתי לאילת. רצה הגורל ושכחתי בבית-חולים כשבועיים. שם הכרתי את אבגליס תומס, קצין שלישי מהאניה פרוטיאוס, וכבר שכחתי את כל הכאב שהסב לי הזמן. מדי פעם בפעם, בהתקלי בגבר מסויים נזכרת אני עד כמה אסור לי לחשוב על אהבה, כי מהאשליה שאהבתי את עוזי הרשיתי לעצמי לפצות פה ולהריק את לבי לפניו, והנה מה קרה? מאי-הבנה קטנה שלא נתתי עליה הסבר הושמצתי בעתון על-ידי עוזי, האדם שחשבתני שאהבתי. כן...

גם עתה אין ברצוני להשלות עצמי כאילו שאני אוהבת את אבגליס, למרות אהבתו הגדולה אלי, ולמרות רצוני לשאתני לאשה ולנסוע ליחן. די בכל זה!

„העולם הוא שכל!“

השגתי עבודה במועדון לילה בתל-אביב. רעש המוסיקה והשתיות הרבות עוזרות לי לשכוח הכל. למרות שקשה לתאר בכמה אהבות יכולה את להיתקל בעבודתך זה למרות הרושם הרע שיש מעבודה זאת.

לא איכפת לי עתה שום דבר. שמרתי על הרבה דברים עד גבול מסויים. תמיד הייתי נקייה, ולמרות הכל תמיד רכילות! עתה אין אני שמה לב לדבר הקט ביותר. השגמתי עם העובדה שהעולם כולו, עם אנשיו ביחד, הוא שפל.

למרות הכל תמיד יהיה תקוע בי עמוק כבודי העצמי, מבלי לאפשר לקרוע שרשיו. ואולי זה מה ששייאר לי אחרי הכל, וברור שרק זה הוא היקר לאדם, כבודו העצמי.

★ ★ ★

שך הזמן מתנהלים החיים באופן ריקני. לכן ארשה לעצמי להקדיש שעות לכתיבת המתרחש באמת, מיום התחילי לעבוד במועדון-לילה.

חיי הלילה נראים יפים בעיני, אולי בגלל היותי בפעם הראשונה במקצוע זה. נדמה לי כאילו שיהיה קשה לי לעקור זאת. התרגלתי לזה, וזה מוצא חן בעיני, כי כאן לפחות לא משחקים באשליות.

ביום הראשון לעבודתי נתקלתי באהבתו של בחור בן 21 מדרום-אפריקה, יפה-תואר שבא להשתלמות לשנה. היה זה יומו הראשון בארץ, וכן הייתי הנערה הראשונה שהכיר. הוא מתכתב אתי.

ביום השני — הכרתי את בילי, צעיר בן 20 שבא לחופשת עשרה הימים מקפריסין. הוא חייל אנגלי, מאוהב בי, הבטיח לכתוב.

ביום השלישי — סרג'נט יפה-תואר, בן 28, מהצבא הקנדי באוים, הציע נישואין, הבטיח לכתוב.

★ ★ ★

אני מתגעגעת להורי, לאחי ואחיותי. לפני שלושה חודשים ראיתם בפעם האחרונה, ומאז ועד עתה אין אני כותבת דבר. אין ברצוני להכאיב להם. מספיק הכאב שנגרם לי. אני אוהבת אותם עד מאד, אך לא אסע ולא אכתוב.

נגזר עלי להישאר גלמודה, ובכן אשאר. אני נמצאת עם חברותי, דליה היקרה לי עד מאד והעובדת אתי במועדון, רחל, נערה טובה שגם כמוני וכמו דליה נגזר אף עליה לסבול, וכן שלי, בחורה נפלאה.

כן... אני יודעת מתי אוכל לבקר את הורי, והרי הבטחתי להם שאשלח כסף עלימנת לחסל את החובות. אך אין באפשרותי עדיין. רק עתה החיליתי עובדה, והכסף המועט מאפשר לי כדי פרנסתי. אני מקוה שאוכל פעם לעזור להם, כשאני עצמי אגמור את הסיידורים לגבי עצמי.

הוא שימש כבית-קולנוע, ספריה ומוזון. כאן יכולת למצוא את שמנה וסלתה של העיר. סירתה לי מקום לינה ארעי על הרשא הירוק של בית-החייזר, על הגבעה.

חיי החלו מתנהלים כמו בעיר הסואנה, רק בימים הראשונים נראתה לי העיר שונה מהאחרות, אך במשך הימים התרגלתי לחיי השיגרה. לאנשים שאינם שונים מהצפון. רק הגוף לא נשתנה. כך השגתי עבודה. עבודתי נמל כפקידה, עבדתי אף במועצת פועלי אילת. היו לילות שישבתי ליד מכונת-הכתיבה והדפסתי משעה 11 עד 5 לפנות-בוקר. בדבר אחד שונה עיר זו. באילת אפשר לעבוד ימים ולילות מבלי להרגיש מתי שבת ומתי חג. עובדים ועובדים. רק אירת עבודה נוסכת במקום. בנינים מוקמים. שקים נפרקים נמל. אניה יוצאת ואניה באה, כאילו אינם פוסקים גלגלי המכונה אף לרגע מנוחה. והאנשים. טיפוסים מכל הסוגים ומכל הגזעים, וכל אחד עם בעיותיו. לכולם צרות משלהם, לכולם עבר שונה.

נקלטתי יפה בחברות מכל הסוגים. עם אנשי החברה שעליה נמנים האנשים ממוצת הפועלים וכלה בצעירים החיים באשליות של נסיעות לחוף-לארץ. הבילוי לא היה חסר. חברות היינו במספר מועט, בגלל חוסר הבנות במקום. רינה, דליה, אורה, פרידה, נועה ואני. היינו הבנות הרחוקות במקום, ורכילות לא חסרה. יכולנו לשמוע הכל.

רינה התאהבה במלח הולנדי בשם ארי. אני התאהבתי במלח גרמני בשם אלברט. היה נחמד. ערכנו קומיציים. אטנו בסירות בלילות ירח זוהרים. רקדנו, סיילנו. נסענו בשבתות לטבה, החוף הדרומי של אילת. היה נחמד וכל זה היה נפלא. עד ליום שעובתי את אילת, כי נמאסו עלי חיי הבטלה. אילת היא עיר היוצרת עבר, אבל לא עתיד.

המטרה: דוגמנית

בחודש אוקטובר (1958), הגעתי לתל-אביב. העיר בה אפשר להתקדם. מסרתי ליהפך לדוגמנית. הצבתי לי מטרה, אליה אקוה להגיע בכוחות עצמי.

התחלתי דרכי בעיר הגדולה, היתה התחלה טובה. ידעתי כי יהיה עלי לעבור מכשולים רבים מבחינת יחסי צבור, חברה ועוד. כל זה לא הרמיץ אותי, למרות שחששתי לא מעט, בשאלי עצמי כיצד אתגונן במקרים הקשים לנערה בודה בכרך, כשאין לי כאן לא קרוב ולא מבר אליו אוכל לפנות בבקשת עזרה, וכנראה שהחשש היה מיותר. חוץ מבעיות כלכלה ומגורים הכל הלך למישרין.

לא נתקלתי בזאבים המשחרים לטרף, כי כנראה הופעתי החיצונית לא היתה די מסוגלת עד לעצירתם, ואני שמחה. התגלגלתי בהתחלה ללא קורת-גג קבועה. התחלתי עובדת כדוגמנית-עירום באקדמיה לציון על שם אבני, ואצל הצייר אלכסנדר מנסציונה. העבודה היתה נעימה, אך הכסף לא הספיק כדי מחיה. בינתיים השגתי עוד מקומות עבודה, וכן משפחת אלכסנדר הצייר נתנה לי רשות להתגורר בפולין הנמצא ליד הפרדס. כן סייעה לי ברהיטים ובכלכלה. השתדלתי להודות להם עליידי הופעת אקט פעם בשבוע, וכן עזרתי במשק-הבית. לא רציתי להרגיש עצמי זהה להם דבר.

★ ★ ★

עזרתי את האקדמיה לציון על שם אבני, מסיבות אישיות. בינתיים סייע לי צייר, שמשכנו ליד כסיה, ליהפך לדוגמנית צילומי אופנה ופרסומת. מה ילך הלאה?

★ ★ ★

היום יום שלישי, 3 בדצמבר 1958, עברתי תצלומי נסיון, ואקוה כי המזל יאיר לי פניו והתמונות תצלמנה מבחינה פוטוגנית.

הכרתי את העיתונאי עוזי. הוא בחור מקסים ונחמד. לבזבו זמן בחברתו זה נעים. הייתי איתו במכוון וייצגו בתקלפת שלושה בסירה אחת. אקוה כי אראנו שנית וכן הלאה. אני יודעת מה הרגשותי כלפי, אך שלי ברורים לי. אני כמעט ומאוהבת בו.

★ ★ ★

נקדעתי לעיירה הקטנה ראשון לציון. מעולם לא שערתי שאגיע למקום זה, ובכל אופן המקרה זימנני לכאן. אנשים נעימים ושקטים. לא אבוש אם אכתוב את האמת, אין רצוני לחיות כאן. מכיון שאיני רגילה להתאקלם במקום חדש וזר לי, אמנם עזרה מושגת לי מכל צד, ידידים משתדלים למצוא לי מקום דיור ועבודה, אך אני עדיין נבוכה ומבלבלת, וקשה לי להחליט אם שאר כאן או לא, בין אנשים שמעולם לא הכרתי.

גם עוזי גר כאן. איהו הרגשה יכולה להיות לי כשאני מאוהבת בו, והוא אפילו לא שם לב אלי? אני יודעת כשאני אגור כאן, אהרוס יותר מאשר אבנה לעצמי. אני משאירה לזמן לפעול עובדי, ונראה מה יצפון העתיד. בחיקי אין לי מושג באמת מה צפוי לי בעתיד. אני חיה ללא בית, ללא עבודה וללא פרוטה על הנשמה, כמו פליטה, בלי חבר, בלי חברה, בלי התי. ברצוני לנסוע לעין-הרוד, אולי שם יהיה מקומי. ואולי המרחק ירפא הכל.

אני יודעת שאסור לי להיגרר בזרם הלא-יכון, להשלות עצמי כנערה בגיל הטפשעשרה, והריני כבר בת 22. אסור לי לחשוב במצבי שאני מאוהבת במישהו, כי זה לא יעזור.

